

DE JAGT OP DEN KASUARIS IN NIEUW-HOLLAND.

Eigenaardig is de wijze, waarop men in Australië jagt maakt op den kasuaris, dien de inboorlingen, niettegenstaande de groote snelheid, waarmede deze vogel zich beweegt, steeds weten te bereiken. Een tiental inlanders verlaten het kamp om zich tirailleursgewijze over de vlakke te verspreiden. Het doel dezer beweging is om het wild op te jagen, dat dan ook spoedig voor hen op de vlugt gaat. Alle jagers leggen zich dan op den grond, één uitgezonderd, die uit het net, dat hij bij zich draagt, twee kasuarisvellen te voorschijn brengt, die op eene kunstige wijze genaaid zijn. Met deze bedekt hij zich, nogtans zorg dragende, dat hij den regter arm vrij over zijn hoofd bewegen kan, waarop hij zijnen loop aanvangt, daarbij met eene verwonderlijke naauwkeurigheid den tred van den kasuaris nabootsende, terwijl hij met den vrij gebleven arm al de bewegingen nabootst van dezen vogel, wanneer hij zijn voedsel zoekt. Met deze handeling gaat hij voort tot hij omstreeks een geweerschot van ons verwijderd was, daar gekomen staat hij stil en doet een geknor hooren, zoodanig gelijk aan dat van den vogel, dien hij vervolgt, dat al het in de struiken verscholen wild zich op nieuw begint te vertooncn. Zacht en voorzigtig treedt de jager voort, nu regts dan links gaande, schijnbaar graankorrels pikkende, of wel met zijne voeten in den grond woelende, waardoor hij stof en zand achter zich in de lucht werpt, en dit alles zoo natuurlijk, dat hij onbemerkt tot in het midden van den troep geraakt, zonder dat de vogels blijken geven van het minste wantrouwen. Dan haalt hij met de snelheid van den bliksem zijn arm te voorschijn, die met eene nullanulla of knods gewapend is, en aan alle zijden slagen toebrenkende, velt hij verscheidene dezer dieren neder.

(*Bulletin de la Société de Géographie*, 1865).

Ha.
